

Tizenkét percnyi foci kevés az üdvösséghez

2009 szeptember 07. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még
nincs értékelve

Mérték

Talán sokan emlékeznek még kedves olvasóink közül Gary Linekernek az angol labdarúgó válogatott egykori nagyszer? csatárának örökbecs? mondására melyet az 1990-es vb el?dönt?je után tett, amikor Németország hatalmas küzdelemben tizenegyes rúgásokkal legy?zte Angliát...

Jelesül; „ A labdarúgás olyan játék ahol kétszer tizenegy ember küzd egymással a pályán és a végén mindig a németek nyernek!” Itt az id?, hogy az 1986-os világbajnokság gólkirályának kijelentését a magunk fájdalma szerint írjuk át: „ A labdarúgásban 22 ember játszik és a végén valahogy mindig a magyarok veszítenek!”

A szombat esti svédek elleni vb selejtez? újra csak meger?sítette –e kijelentés igazságát. Hiába volt a fogadkozás, hogy most aztán végre sikerül komoly csapatot tétmérk?zésen is legy?zni illetve hiába ment ki a Puskás Stadionba több mint negyvenezer mindenre elszánt szurkoló, ezúttal sem sikerült. Nem is sikerülhetett. Miért is? A válasz nagyon egyszer?. Az a csapat, amely hat meccs után 13 ponttal a pótselejtez?t ér? második helyen áll, ráadásul a találkozó el?tt négy pontot ver aktuális riválisára, nem léphet ilyen taktikával hazai pályán a zöld gyepre. Azt hiszem nem voltam egyedül, amikor megdöbbenésemnek adtam hangot az Erwin Koeman által megjelölt kezd? tizenegy áttekintése után. Hol van a csapatban a vérbeli góllöv? csatár – gondoltam valószín?leg sok ezred magammal! Azt már a korábbi híradásokból tudni lehetett, hogy a Bajnokok Ligájába jutó Debrecen csatára, Rudolf Gergely a pénteki edzésen megsérült, pedig ?t a kapitány a kezd?be jelölte volna. De ez még nem indok arra, hogy igazi támadó nélkül álljunk fel egy olyan mérk?zésen, amikor egy esetleges gy?zelemmel végképp kiiktathattuk volna az egyik legnagyobb ellenlábast, jelesül a svédeket, akik hét pontos hátrányt már aligha dolgoztak volna le a hátralév? három meccsen.

Huszti Szabolcs már sokszor bebizonyította, hogy teljességgel alkalmatlan az el?re tolt ék szerepkörét betölteni, és nemcsak azért mert középpályás, hanem alkata miatt is. Nem beszélve arról, hogy a magyar válogatottnak – érzésem szerint – egyáltalán nem fekszik az egy csatáros felállás, f?leg nem akkor, ha az egy árva támadó mögött szerepet kapó középpályások közül nincs mindenki élete formájában, ahogy ezt láthattuk szombat este Hajnal és Gera esetében is, és ezt sajnos a klubcsapatukban mostanában nyújtott teljesítményük is el?revetítette. Abban igaza volt a holland szakvezet?nek, hogy a sérüléséb?l csak nemrégiben felépül? Torghelle nem bír még kilencven percen keresztül egyedül birkózni a robosztus svéd véd?kkel, de mondjuk Gera oldalán, felvállalva a kétcsatáros játékot, talán többre ment volna és Huszti is a saját posztján kaphatott volna szerepet.

Ebben a felállásban viszont nem is lehetett más a játék képe, mint amit 78 percen keresztül láthattunk, az már a szerencse dolga volt, hogy a vendégcsapat temérdek helyzeteb?l csupán egyet értékesített. Azért azt mindenképpen a kapitány javára kell írni, hogy a szünetben változtatott, beküldte a kispestiek egykori Sanyikáját, Husztit végre visszavezényelte a középpályára – ahová való – de Gerát továbbra is a pálya szélére kényszerítette,

ahol bizony a Fulham légiósa csak szenvedett továbbra is.

A csapat kétségkívül legjobbja, Dzsudzsák Balázs harcosságának köszönhet?en szinte a semmib?l jutott tizenegyeshez csapatunk, és amikor Huszti magabiztosan értékesítette a büntet?t ismét reménykedhettünk. Tulajdonképpen nekünk ezek után a döntetlen megfelel? eredmény lett volna, a csapat azonban vérszemet kapott és elkezdett gólra tör?en futballozni. Ez a mintegy tizenkét percnyi remek játék t?zbe hozta a közönséget, de sajnos az újabb gól megszerzéséhez nem volt elég. Persze ilyen rövid ideig tartó jó foci nagyon ritkán elég a sikerhez és ez most is bebizonyosodott.
Ami viszont a 94. percben történt abban benne volt a magyar futball minden szerencsétlensége. Valószín?leg nem mondok semmi újat azzal, hogy ilyen gólt csak és kizárólag mi magyarok vagyunk képesek kapni. Támadásban - ahelyett, hogy kapura lövéssel fejeznénk be az akciót - eladjuk a labdát, ebb?l indul az ellenfél, közben a jelzett három perc hosszabbítás letelik, de a bíró továbbengedi a játékot, az el?re ívelt labdának a borzalmasan nehézkes és lassú Tímár aláfut, Ibrahimovic lövése még kijön az addig jól, s?t önfeláldozóan véd? Babosról, de visszapattan a bosnyák-svéd támadóra, akir?l a kapuba gurul. Ha ezt a szituációt nem látom, hanem valaki elmeséli, nem hiszem el és viccnek felfogva, jót nevetek rajta. Így viszont újabb magyar futballösszeomlásnak lehettünk szemtanúi ezen a kissé h?vös szeptemberi szombat estén.

Ennek ellenére még mindig a második helyen vagyunk a csoportban, tehát tulajdonképpen a sorsunk a saját kezünkben van. Ám most kétszer a portugálok ellen kell pályára lépni, akiket soha, még Puskásék vagy Alberték idejében sem vertünk meg hivatalos, országok közötti válogatott mérk?zésen. Ráadásul egy ilyen trauma után, amit ez a 94. percben kapott borzalmas gól okozott, ember legyen a talpán, aki képes feltüzelni a csapatot. Erwin Koeman 2011-ig teljes bizalmat kapott az MLSZ-t?l. Az ? feladata tehát, hogy tanuljon ebb?l a meccsb?l és még egyszer ne kövesse el az imént említett hibákat illetve, hogy kihozza a játékosokat abból a lelki gödörb?l ahova a szombati összecsapás 94. perce juttatta ?ket.
Ha viszont igaz az elején említett tétel és tényleg el?re elrendeltetett a sorsunk, akkor úgyis minden mindegy…

Juhász Attila
Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló